

ЗВЕЗДИТЪ

Ние, които спимъ въ кжщи, подъ покривъ, не можемъ да се любиме вечеръ на красивото небе, усъяно съ безброй звезди.

Но овчаритѣ, разтирили стадата си на паша, прекарватъ лѣте почти цѣлата нощъ подъ открито небе. Тѣ разглеждатъ звездитѣ, познаватъ много отъ тѣхъ и разказватъ чудесни приказки за нѣкои. А звездитѣ ги слушатъ и се усмихватъ. По тѣхъ овчаритѣ познаватъ колко е часа, скоро ли ще се съмне.

Всѣки е виждалъ вечеръ, какъ усъяното съ звезди небе е препасано сякашъ отъ единъ бѣлезни-кавъ поясъ, който се спуща отъ северъ къмъ югъ. Като се вгледашъ въ него — и тамъ трепкатъ сжщо звезди, съвсемъ мѣнички, като че ли това е разсипанъ стъкленъ прашецъ.

— Хе, това не сж звезди, разказваше ни една топла, лѣтна нощъ старъ овчаръ, горе на балкана. Това е разпилѣна крадена слама. И на небето звездитѣ живѣятъ като хората. Единъ день една звезда отишла скришомъ у своя кумъ и откраднала отъ плѣвнята му кошъ слама. Тръгнала си звездата радостна, че никой не я видѣлъ. Но не забелязала, че кошътъ билъ пробитъ, и че сламата се сипѣла подиръ нея. И до сега още личи сламата по небето — оная бѣлата ивица — и се нарича „Кумова слама“.

— Седемтѣ звезди, гдето блещатъ най-ярко, това е колата, голѣмата кола, съ която ходятъ по сватби.